

indispensable à la formation et au développement de la maladie ; et la seconde accomplit l'acte morbide. En d'autres termes, la première prépare et laboure le champ de culture, tandis que la seconde jette la semence.»

Les deux derniers chapitres de l'ouvrage sont consacrés à la prophylaxie de l'affection et à son traitement médical.

C'est là, en résumé, une œuvre bien faite pour intéresser nos savants d'Occident qui peuvent être appelés un jour à venir en Orient, soit pour leur agrément, soit par devoir professionnel.

Dr P. LORÉDAN

Ἐν Φρεαττοῖ, 14 Ἰουλίου 1895

Ἀξιότιμε Φίλε κ. Ἀρσένε,

Εὐχαριστῶ εἰς ἄκρον ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ τοῦ δημοφιλοῦς ἔργου Σας, οὗ ἔχω πλήρη τὴν σειρὰν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ.

Μετὰ τῶν ζωηρῶν εὐχαριστιῶν μου ἐπὶ τῇ φιλόφρονι καὶ περιποιητικῇ αἰτήσει Σας νὰ μὲ ξενίσητε ἐν τῇ Ποικίλῃ Στοᾷ, ἐκφράζω ὑμῖν τὴν ἄπειρον λύπην μου ὅτι, ἕνεκεν πολλῶν ἀσχολιῶν δὲν δύναμαι νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς τιμῆς ταύτης, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ἐὰν φρονῆτε ὁμως ὅτι τὸ ἐσώκλειστον πενιχρὸν στιχοῦργημα δύναται νὰ ποικίλῃ τὴν Στοάν Σας, δημοσιεύσατέ το.

Δέξασθε τὰς προσήσεις μου

Πρόθυμος Φίλος

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΔΟΣ **

ΑΝΑ τοῦ βίου τοὺς δρυμόνας

Ὅφεις λοχῶσιν ἰοδόλοι,

Κ' ἐνφ̄ πρὸς χλοερούς λειμόνας

Χωρεῖς, σὲ δάκνουν αἰθνης δόλοι.

Πρὸς ἄγνωστα εὐώδη ῥόδα

Πίστεις μὴ πάρεχε ταχείας.

Φέρ' ἐπ' αὐτὰ βραδὺν τὸν πόδα

— Ἀκάνθας κρύπτουσι τραχείας.

Φοβοῦ τὰς γλώσσας τὰς γοῖσδας

Καὶ τὴν μαρμαρυγὴν τοῦ κάλλους·

Εἶδον ὑπάρξεις συρόγαείδας

Εἰς τῶν σειρήνων τὰς ὑφάλους.

Καλύπτει κ' ἡ πορφύρα ῥάκη,
Καὶ στίλβον πᾶν χρυσὸς δὲν εἶναι.
Τὸν ἥλιον σκοτίζουσι λάκκοι,
Καὶ φύοντ' ἐκ σαπρῶν μυρσίναι.

Ἄντι ἐπαγωγῶν ῥημάτων
Ἦ εὐφυνῶν λογοπαιγνίων,
Ἄντι κομψῶν στιχουργημάτων,
Ἦν τοῦτο γέμει τὸ βιβλίον.

Ἐπὶ ἐγγράφῳ ὑποθήκας
—Καρποὶ τῆς πείρας εἶναι ὅμως—
Φεῦγε ὡς μέλισσα τοὺς σφῆκας
Κ' ἔσται σοὶ ἀσφαλῆς ὁ δρόμος.

Κατ' Ἀπρίλιον 1895

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ο ΥΠΟΧΟΝΔΡΙΟΣ

Ν τῶν μᾶλλον τυραννουμένων πλασμάτων τῆς γῆς εἶνε ἀναμφισβητήτως καὶ ὁ ὑποχόνδριος. Ὅπου σταθῆ καὶ ὅπου καθίση αἰωνίως εἶνε ἀνήσυχος. Στρέφει δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, κυττάζει γύρωθεν καὶ πεφοβισμένος πάντοτε ὡσεὶ ἐχθρὸς τις ἐνέδρευε καὶ τὸν παρεμόνευε . . . Καὶ ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς ὁ ἀδυσώ-

πητος, ὁ ἀμείλικτος, ὁ ἄγρυπνος εἶνε τὸ . . . ρεῦμα.

Τὸ ρεῦμα πανταχοῦ καὶ πάντοτε, τὸ ρεῦμα τὸ φοβερόν καὶ ἀκατάσχετον, τὸ ἀνθρωποκτόνον καὶ διαπεραστικόν, τὸ ρεῦμα τὸ δροσερόν καὶ νοσογόνον, τὸ ρεῦμα, τὸ φόβητρον τῶν ἀσθενικῶν καὶ τῶν υποχονδρίων! Αὐτὸ τὸν κυνηγεῖ εἰς τοὺς σιδηροδρόμους, εἰς τὰ καφενεῖα, εἰς τὰ ἐστιατόρια, εἰς τὰς αἰθούσας τῶν συναυλιῶν καὶ εἰς τὰ ἀμφιθέατρα . . . Δὲν τολμᾶ πουθενὰ νὰ καθίση. Ὡς ὄφρις ἀπανταχόθεν ὑπεκθρώσκει καὶ ἀπειλητικῶς ὑψοῖ τὴν κεφαλὴν ἐκβάλλον γλώσσας πηχυαίας καὶ ἐλικοειδεῖς. Καὶ τότε βλέπετε τὸ ἀτυχές μας πλάσμα νὰ ἀνοίγη καὶ κλειθῆ διηνεκῶς τὰ πρᾶθυρα, ὡς τρελλὸς νὰ ἀλλάσση ἀκαταπαύστως θέσεις, νὰ στρουμῶνται εἰς τὰς γωνίας ὡς γαλῆ, νὰ διπλῶνεται καὶ νὰ περιτυλίσσεται ὡς κουβαρίστρα, νὰ περιβάλλεται μὲ διάφορα ἐπανωφόρια ὡς κρόμμυον καὶ νὰ μὴ ἔχη ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡσυχίαν ὁ δυστυχὴς οὐδ' ἐπὶ ἐν λεπτόν, οὐδ'